

Τὸ μικρότερον τῶν παιδίων γενόμε-
νον ὡχρὸν προσέθηκε.

— Σχεδὸν δὲν δύνανται νὰ σταθοῦν
εἰς τοὺς πόδας των!

— Ἰατρό, ἐκραύγασεν ἡ μήτηρ μὲ
ἱκετευτικὸν ὄφρος, χωρὶς ὁμοῦ νὰ τολ-
μήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς γωνίας
τῆς αἰθούσης, ὅπου εὐρίσκειτο.

Μετὰ τινά στιγμὴν σιωπῆς καὶ ἀκί-
νησίας τὰ δύο τέκνα δι' αἰφνιδίου καὶ
ταχύος κινήματος ἐστράφησαν μετὰ
φρίκης καὶ ἐκρύβαν τὴν μορφήν ὑπὸ τοῦ
τῶν ὤμων τοῦ ἱατροῦ.

Εἶχον ἀναγκάσει τοὺς δύο στρατιώ-
τας νὰ καθίσωσιν πρὸ τῶν χειλέων
τάφρου τινος. Εἰς αὐτῶν, ἐνῶ ἐκυπτεν,
παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐντός.

Ὁ ἱατρός ἐβηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τῶν παιδίων, καὶ ἀναγκάζων
αὐτὰ νὰ στρέψωσι τὸ πρόσωπον πρὸς
τὴν παιδιάδα, ἐκράτησεν ἀμρότερα εἰς
αὐτὴν τὴν θέσιν, ὡχρὰ καὶ ἀκίνητα, λέ-
γων αὐταῖς μετ' αὐστηρότητος.

— Κυττάξατε!

Ἐπὶ τινά στιγμὴν ἐπεκράτησεν ἐν
τῇ αἰθούσῃ ἡ βαθυτέρα σιωπὴ αἰφνης
ἡ κυρία ἰγουνπέτησε καὶ ἤνωσε τὰς
χεῖρας.

Μετὰ τινά στιγμὴν ἡκούσθη θορυβώ-
δης ἐκπυρσάκρῳτις.

Ἡ κυρία ἀφῆκε δυνατὴν κραυγὴν,
ἐρείφη ἐπὶ τῶν τέκνων της, τὰ ἐβλί-
βεν ἐπὶ τὰ στῆθε μὲ ὀρμήν, καὶ κα-
λύπτουσα τὸ πρόσωπόν των δι' ἀσπα-
σμών καὶ δακρύων, ταῖς εἶπεν οἰφνης
μετὰ φωνῆς ἐκδηλούσης καὶ οἴκτου,
καὶ ἀγωνίαν καὶ τρόμον καὶ στοργήν.

— Ὁ! ὑποσχέθητέ μοι! ὑποσχέ-
θητε εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι θὰ ᾔσθε
ἄνδρες! . . . πάντοτε ἄνδρες!

ΠΟΙΚΙΛΑ

• Ὁ χορεύων κλητὴρ. — Δικαστικός
τις κλητὴρ ἐν Παρισίοις, ὄνοματι Σω-
ρέ, διὰ πολλὴν κειρὸν δὲν θὰ λησμονή-
σῃ τὴν ὁδὸν Τελωνείου ἀρ. 32.

Ἐπρόκειτο ἐσχάτως νὰ ἐκτελέσῃ
κατάσχισιν εἰς τοῦ κ. Δουδάλ, κατὰ
σχευαστοῦ φυσικῶν συσκευῶν. Φθάνει,
συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του,
εἰς τὴν οἰκίαν ἐνθα ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ
τὴν κατάσχισιν, θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ
τοῦ μύλου τῆς θύρας, ἐνῶ διὰ τῆς ἐπέ-

ρας ἄπτεται τῆς λαβῆς τοῦ κώδωνος
καὶ . . . ἀρχίζει νὰ ὑποτρέμῃ παραφύως
ἐκπέμπων φοβεροὺς ὠρυγμούς. Ἐπὶ τῇ
θεᾷ τῆς λυτῆρας ταύτης σκηπῆς προσ-
τρέγουσιν εἰ προστυχόντες ἐκεῖ καὶ μέ-
νουσιν ἐμβρόντητοι ἰδόντες ὅτι καὶ εἰς
τῶν γραφείων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος
ὅστις εἶχε λάβει αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίο-
νος, ἀρχίζει καὶ οὗτος ἀκράτητος νὰ
πηδᾷ, ὡς ὁ προϊστάμενός του.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἑν λεπτόν, μεθ
δ' ἡσύχασαν οἱ θυμώσις ὑπάλληλοι εἰς
οὓς, ἐνῶ εἰ μὲν ἐπεδαφώευσεν πᾶσαν
συνδρομὴν ἑτεροὶ ἐδραμον πρὸς ἀναζη-
τήσιν τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις διατάσσει
νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν καὶ ἀνακαλύπτει
τὸ μυστήριον τῆς κωμωδίας.

Ὁ σιὸρ Δουδάλ, ἀφ' οὗ ἐθεσε πρὸ τῆς
θύρας τοῦ ὑάλινου μονωτήρα ἐπὶ τῆς
κλίμακος, εἶχε ἀναπτύξει διὰ τινος κυ-
λίνδρου *Formentor* ὑλεκτρικὸν ρεύμα,
τοῦ ὁποίου οἱ δύο πόλοι ἦσαν ἡ λαβὴ
τοῦ κώδωνος καὶ τὸ μῆλον τῆς θύρας....
Ἐντεῦθεν ὁ χορός.

Ὁ Δουδάλ ἐπρὸς ἀποκατατήθη.

ΕΛΕΝΗ

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος)

ΕΡΩΤΩΝ ΔΕΙΨΑΝΑ

«ὦ, μὴ καὶ πάλιν θὰ ἰδῶ ἐνθύμημα δακρύων;
«Τὴν μύρτον βλέπω τοῦ λαοῦ, βασιλικῶν κλωνίων . . .
«Ὁ Χρόνος τὸ ἐμάρανε, τὸ μύρον του πλὴν μένει
«Ἄ, μοὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸ ἡ θελητικὴ Ἑλένη.
«Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ δροσερὰ ἐργάτις
«Δὲν εἶχε, αἶμα κυανοῦν, ἀλλ' εἰς τὰ βλέμματά της
«Κυάνιζ' ἡ καταγωγὴ τοῦ οὐρανοῦ ἤρμα,
«Κ' ἦτο πορφύρα τῆς πτωχῆς νεάνιδος τὸ αἶμα! . . .
«Νομίζω τὸν βασιλικὸν μεμαρμαμένον ἥδη,
«Πῶς τώρα ἡ φιλότατη χεὶρ τῆς νέας με τὸν δίδει.
«Ἰδού, εἰς τὸ παράθυρον ὡς τότε καθημένην
«Τὴν βλέπω πάλιν παλινψάλλουσαν ραιδρῶς κ' ἐργαζομένην
«Πρὸ ἀνθηροῦ βασιλικῶν ροδίνην ὄψιν κύπτει,
«Κλωνίων κόπτει, μεδιζ' κ' ἐπάνω μου τὸ ῥίπτει . . .
«Χρόνε, θεότης φοβερά, ἰσχύς κατκραμένη,
«Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;

«Ποῦ εἶνε, ποῦ; Ἀλλοίμονον ὡς τοῦτο τὸ κλωνίον
«Τὸ ἄνθος θὰ ἐμάρανες τ' ἄβρον τῶν κορασίων,
«Κ' ἴσως μεσηλιζ, γύναιον, τὴν ὥραν ταύτην πλέον,
«Τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν αὐξάνει τῶν χυδαίων! . . .
«Καὶ ὅμως ἦτο καλλονὴ ἡ ταπεινὴ μου φίλη
«Ἰθαίλει, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ψυχὴ ὠμίλει.
«Τὸ στῆθος της τὸ νεαρὸν ἀγνὴ πνοὴ ἐκίνει,
«Καὶ ἦτο εἰς τὸ βλέμμα της ἡ γὰρ τις εἰρήνη . . .
«Ἦτο μὲ αἶμα ἄγαλμα, μὲ σάρκα Κερκύρας
«Νεῶνις μεγαλοπρεπὴς μ' ἀνάστημα ἐλάτης
«Καὶ ὅταν ἡ ροδόχροος προκίευτε μορφή της,
«Τὸ λυκαυγὲς ἐνόμιζες ἀνέτειλε μαζὶ της!
«Χρόνε, θεότης φοβερά, ἰσχύς κατκραμένη,
«Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.